

Na aandachtig uren
In gedichtenbundels turen
Is de indruk nagebleven
Dat wij nog niet geschreven
Zijn. Dat wat wij lief-
De noemen waarachtiger
is dan de naïeve
Romantiek van de tachtigers.
Maar ook beduidend lichter
Dan het in pijn gedrenkt
Gekras van veel moderne dichters

En als je denkt:
Zo lezen Komrij en Pfyffer bloemen
Laat ons dan wat favorieten
Bij naam noemen
Die er geen vers in slagen
Zonder onbehagen
Liefde te bezingen
Het moet altijd ergens wringen

Bijvoorbeeld, nou,
Jean Pierre Rawie
Wordt steeds verliefd
Op een vrouw die
hem hetzelfde gedicht
Nog ernstig grieft
En onderaan
elke bladzij ligt
Zijn hart in scherven

En Vroman dan
Begint vaak lief
Maar obsessief
Strandt hij altijd
In sterven
En vergankelijkheid

Misbruik van alcohol, tabak
En metaforen
Of koket tikkende hak-
jes. Het verstand verloren
Te pervers verwennen
Of juist onvervuld verlangen
Verlaten, verveeld
Blauwe ogen, bleke wangen
Zomaar wat beelden
Die wij niet herkennen

Behalve de metaforen misschien
Maar tijdens het onszelf niet zien
En geen nuance vinden tussen
Kalverliefde en onbedoelde
Afscheidskussen

Hooguit even
Het gevoel
Maar dan heet zo'n griet
Ineens Tineke of Suzie
En zo heten wij niet
Dus blijft de conclusie:
wij zijn nog niet geschreven.